

Ne feledjük, hogy Isten minket, a hívőket is erre választott ki. A Bibliában olvassuk ezt: „Arra hívott el, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének.” (Ef 1,12) Ez az ember őseredeti feladata, küldetése, hivatása. Akármit tesz ezen a földön, azzal teremtő Istenét, mennyei Atyját kellene, hogy dicsőítse. Az ember viszont erre képtelenné vált. Az Isten elleni lázadás egyebek közt azzal a következménnyel is járt, hogy a maga dicsőségét keresi, hogy elveszi Istentől a dicsőséget. Kiknek állítunk szobrokat? Kiknek a nevével van tele az újság? Kiket szoktunk dicsérni, ha kell, ha nem? Egy mást, az embert. Hol hangzik ezen a világon egyértelmű, tiszta Istendicsőtés? Nem sok helyen.

Azt meg mindenki természetesnek tartja, hogy dicsekszünk, és egymást dicsérrjük. Mert a dicsőség az nekünk kell, és egyedül nekünk. Kiprovokáljuk sokszor a dicséretet. Az ember dicsőségszomja nem ismer határt.

Voltam legátus egy olyan gyülekezetben, ahol a templomban gyönyörű színes kazetták vannak festve a karzaton és az első padokon. Minden ilyen kazettára rá van írva: Isten dicsőségére készítette X Y. Nem egyforma betűkkel ám. „Isten dicsőségére” apró betűkkel, a „készítette” nagyobbakkal, s az alján arasznyi betűkkel az illető neve. Csak az jutott eszembe, hogy vajon kinek a dicsőségét akarták megörökíteni? Milyen olcsó önámítás, öndicséret ez.

Legyünk hálásak Istennek, hogy nyitogatja a szemünket ebben az esztendőben, már az első találkozásunk alkalmával. Lássuk meg magunkat, és lássuk meg Őt, akit egyedül illet minden dicsőség. Ez is örömhír, mert arról is szól, hogy Isten az Ő dicsőségében részesíti az Ő gyermekeit.

Jó lenne, ha végigkísérné minket az egész esztendőn ez a boldog bizonyosság: a mi Istenünk uralkodik. Ténylegesen uralkodik. Nyugodtan reá bízhatjuk a világ sorának az elrendezését, és gondja van a mi életünkre is. Ővé az uralom, Ővé a hatalom. Mindent megcselekedhet, amit Ő jónak lát. Nincs neki lehetetlen. De Ővé a dicsőség is, és jó lenne úgy élnünk, hogy akármit cselekszünk, mindent az Ő dicsőségére tegyünk. Ámen.

A TÚLSÓ PARTON

Mk 1,14 – 15; 4,35 – 41

A Biblia ismerete, különösen Jézus tanításaira való tekintettel, elengedhetetlen követelmény a keresztyén ember számára. Ezt Káténk is megfogalmazza: „A Bibliát azért szükséges ismernünk, mert a benne foglalt tanítások a keresztyén élet alapját és a keresztyén élet útmutatóját képezik.” Ha most szűkítem a kört, és csak a jézusi tanításokra gondolok, akkor azt mondhatom, hogy azok ismerete, betartása, egyszerűen az azok szerinti élet jelenti a

keresztény életformát, ahogy mondani szoktuk: Jézus követését. A kérdés az, hogy elegendő-e ennyi? Mit is jelent a Jézus követése? Mielőtt ezekre a kérdésekre felelnék, nézzük a felolvasott újszövetségi történetet.

Én személy szerint nem hiszem, hogy a kétezer éve élt galileai próféta néhány határozott szavára szél és tenger egyszeriben elcsendesedtek volna. Ma már senki sem hisz ilyen csodákban. Bibliakutatók, teológusok és egyszerű emberek általában egyetértenek ebben.

Ahogy már többször elmondtam, ezeket a csodás történeteket soha sem kell szó szerint érteni és értelmezni, inkább jelképesen. A jelképrendszerben a vihar a tanítványok Jézus halála utáni lelkiállapotát jelenti. Jézus alvása az ő halálát, felébredése pedig szellemi értelemben vett feltámadását. A lecsendesített vihar a megnyugodott tanítványi lélek, miután megtapasztalja a feltámadásban való hitet.

A történet üzenete egyértelmű és világos: Át lehet menni a túlsó partra. A tomboló viharnak is egyszer vége lesz. Ha van bennünk egy parányi hit, lehetséges, hogy átjussunk a túlsó partra. A fontos, hogy akarjunk, s a cél érdekében tegyünk valamit.

A kérdés így tevődik fel: Mit tegyek? Mit tegyünk? Én azt hiszem, hogy hasonló helyzetekben ezek életünk legzaklatóbb kérdései. Hogy felelni tudjunk ezekre, döntenünk, választanunk kell. Ez pedig nem könnyű és nem is olyan egyszerű, ahogy sokan sokszor elképzelik. Kis túlzással azt mondhatnám, hogy ezek a döntések, az adott helyzetben való választás, a dolgok megkülönböztetése határozzák meg életünk irányát és célját is egyben. Persze ezen lehetne vitatkozni is, mert tudom, hogy nem mindenki látja így a dolgokat.

Hadd térjünk vissza egy kicsit textusunk első részéhez, mely szerint Jézus próféta működését ezekkel a szavakkal kezdte: „Betelt az idő, és elközelgett az Isten országa. Térjete meg és higgyetek az evangéliumban.” Mi ez a jó hír, az evangélium? Egyszerűen ennyi: eljött az ideje a változásnak. Más is lehet ez a világ. Jobbá tehetjük önmagunk számára. Ennek feltételét Jézus így fogalmazta meg: Szükség néktek megtérni, újjászületni!

Mint annyian az előtte járó próféták, Jézus hitte, hogy az emberi lelket meg lehet változtatni, oly annyira, hogy a terror helyett az együtt érző szeretet útját választja. Az ember képes lerombolni az előítélet falait, hogy nemre és fajra való tekintet nélkül tud egymásra figyelni, az emberség útját járni. Amikor az emberek kezdtek odafigyelni tanításaira, amikor sokaknak lelkében már felcsillant az új világ reménye, a hatalmasok úgy gondolták, hogy ez a saját érdekeiket, társadalmi pozíciójukat is veszélyeztetheti, akkor úgy döntöttek, hogy megölik őt.

Halála után sem változott sokat a világ. Hűséges követői, ezt látván, úgy gondolták, hogy Jézus helye a szellem világában van. A mindennapok valósága túl durva és kegyetlen ahhoz a világhoz viszonyítva, amit Jézus hirdetett, és megvalósulásában bízott.

Mit jelentett mindez a jézusi felfogásban, eszmevilágban? Elsősorban azt, hogy közel a szeretet Istene. Az ember ennek a szeretetnek a közelében

megváltozhat, jobbá lehet, s felfedezheti, hogy a gyűlölet és zsarnokság helyett a szeretet törvénye irányíthatja az embert. Ezt az eljövendőt, az ember által Isten segítségével megvalósítható világot nevezte ő Isten országának. Ennek eljövételében bízott, annak megvalósításáért munkálkodott.

Ma már másképpen fogalmazzuk meg ezt a követelményt, egyszerűen csak így: Kövessük Jézust, legyünk tanítványaivá! Egyszerűen – mondom de érzem, hogy ez az egyszerűség teszi igazán nehézé, sokszor elérhetetlenné ezt a világot. Vajon miért? A századok folyamán bebizonyosodott, hogy mindig könnyebb volt Jézust felemelni az eszményi világba s imádni, mint megpróbálni igaz tanítványává lenni.

Milyen érdekes, hogy mi unitáriusok is sokszor elköveltük, elkövetjük a hibát. Nem abban, hogy imádjuk Jézust, hiszen ez távol áll a mi hitvilágunktól, hanem abban, hogy Jézus követéséről beszélünk, ezt tartjuk fontosnak, és hangsúlyozzuk mindennekfelett, ahelyett, hogy ténylegesen megpróbálnánk utánozni őt abban, amit mondott és cselekedett. Ez az igazi tanítványság: lemásolni azt az életformát, amelyet ő nemcsak meghirdetett, de meg is élte teljes odaadással, minden akarásával, lelkének szeretetével.

Ez igazán nehéz a keresztények milliói számára. Olyan szépen tudunk beszélni, szónokolni az eszményi világról, Jézus tanításairól, a tanítványság szépségéről, de őt igazán utánozni egyikünk sem tudja. Márpedig e nélkül nem valósulhat meg Isten országa.

Én mégis hiszek ebben a világban, annak megvalósíthatóságában. Ennek a látomásnak a beteljesedése nincs közel, a következő fordulónál, ami aztán egy napon előáll a semmiből, csak azért, mert kedvesek vagyunk, mert a jó-akarattá lett úrrá felettünk. Én azt hiszem, hogy nagyon lassan, hosszú fejlődés nyomán jön el, valósul meg.

Nagyon sokan a keresztények között állítják, hogy máris itt van, szemmel látható jelei vannak, csak észre kell venni. A vihar elmúlt, a tenger lecsendesedett, soha nem volt ilyen kedvező a helyzet. Most kell egy utolsó erőfeszítéssel átlendíteni a világot a túlsó partra. Én úgy gondolom, hogy az idő teljessége, az igazság napja még nem jött el. Sokat kell még azért tennünk, hogy megszülessen, mert a tomboló viharral nem lehet egyszerűen parancsszóval elcsendesíteni. A kérdés ugyanaz: Mit tegyék? Mit tegyünk?

Jézus azt mondja, térjetelek meg. A megtérés elsősorban irányváltást jelent, sokszor a korábbival teljesen ellentétes irányt. Ehhez pedig bátorság és bizalom kell, de mindennek előtt annak tudata, hogy nem fentről fogja ránk küldeni a Mindenható, hanem úgy kell kifejlődnie bennünk, mint egy mustármag, amely kezdetben piciny, Jézus szerint a legkisebb a magvak között. Ebből a kis magból kell kifejlődnie, terebélyesednie egész életünket átfogó hatalmas fává.

Ezt kell, hogy felismerjük és megértsük mindennapi életünkben is. Mindenért meg kell küzdeni, csak úgy semmi sem pottyan az égből, hanem csak ha megdolgozunk érte. Sohasem azon kevesekre gondoljunk, akiknek pillanatszerűen minden „áldás” ölükbe hull, hanem a többségre, akik hozzánk ha-

sonlóan kemény munkával teremtik meg azt, ami létük fenntartásához szükséges: Szülők, nagyszülők hagyatéka. (Utánoznunk kell őket!)

Nekem az a feladatom, hogy a lelkemben visszhangzó jézusi felhívást felerősítve érthetően mondjam el a ma emberének, nektek keresztény testvéreim: „Váltsatok irányt, térjete az igazi útra.” Utánozzátok a Názáretit mindenben, mert amelyik pillanatban ezt megtettétek, abban a pillanatban már útban lesztok Isten országa felé. Ámen.

PÁLFI DÉNES

AHOL A KINCSED, OTT A SZÍVED

Mt 6,19–21

Bizonyára mindannyian láttunk aranyásókról szóló filmet, vagy olvastunk könyvet, amelynek szereplői – szegény, nincstelen emberek – nem törődtek bele nyomorúságukba, hanem nekivágyva a távoli Kalifornia hegyeinek, ott verejtékes munkával a folyókból aranyat mostak és meggazdagodtak. A történet általában a következőképpen alakult: az aranylázban „szenvedők” között az arany gyarapodásával a feszültség is növekedett, mert az egyik gazdagabb akart lenni, mint a másik. Előbb-utóbb aztán bekövetkezett, amit várni lehetett: az addigi barátok – az arany miatt – kivetkőzve emberi mivoltukból, egymásnak estek, egymás életére törtek, s ha egyáltalán életben maradtak az összetűzések után, esküdt ellenségekké váltak. Esetükben is érvényre jutott a megállapítás: „Akinak idővel megtelt a zsebe, lassan kiürült a szíve.” (Czirják Árpád). Másképpen fogalmazva: szívük is odakerült, ahol a kincsük volt: a zsebükbe, ahelyett, hogy a „helyén van szíve” mondás értelmében, keblükben foglalta volna el őt megillető helyét.

E rövid, de tanulságos bevezetés hallatán – gondolom – könnyű megérteni a felolvasott jézusi tanítást: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly, és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják... Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.”

Jézus is annyira világosan, közérthetően fogalmaz, hogy tanítása nem igényel semmilyen magyarázatot. Mai világunkban, első hallásra, szavai – sokak számára – mégis gúnyolódásként hatnak, s ezt így teszik szóvá a csökönyös értetlenkedők: Talán tréfált Jézus, amikor ilyeneket tanított? Nem gondolt arra, hogy a magunkfajta szegény, nyomorgó ember a mai nincstelen világban nem gyűjt, mert nem gyűjthet kincseket? Nem tud spórolni, összekuporgatni semmit, már csak tengődik egyik napról a másikra. Ruháit nem eszi meg a moly, mert alig van, mit felvegyen, pénzében pedig kiváltképp